

Silenci absolut a la classe del Dan Saroga. Tots els alumnes miraven fascinats les lletres de color rosa fosforescent que algú havia escrit amb un espraï a la pissarra:

*La senyoreta Higgins
és una vaca.*

Al costat de la pissarra, la senyoreta Higgins estava dreta sense dir res, amb els ulls que li espurnejaven de ràbia i d'humiliació. En tots els anys que feia que ensenyava, mai no li havia passat una cosa com aquella. Allò era una falta greu i calia trobar el culpable.

El Dan se la va mirar i va pensar que el que havia escrit a la pissarra no tenia raó. La senyoreta

Higgins era més aviat grassoneta, és veritat; era una professora avorrida i sense sentit de l'humor, però no era una vaca. Després, el Dan va repassar mentalment la llista dels seus companys, en ordre alfabètic, per mirar d'esbrinar qui podia ser el culpable. La Sarah Abrams, no...; el Tom Bellow, tampoc..., i així va anar avançant fins que va arribar al Frank Morello. En aquell moment, el Frank es burxava el nas amb l'índex de la mà dreta i, de tant en tant, es rascava l'orella. No s'havia tret la gorra del seu equip preferit, els Tigers, i duia la visera girada cap a un costat, tot i que sabia que les normes de l'escola prohibien portar gorres i barrets a classe.

Sí, probablement havia estat el Frank Morello, va pensar el Dan. Era el seu estil.

La senyoreta Higgins va obrir i tancar la boca un parell de vegades, com si fos un peix, i al final va parlar:

—No cal que us digui que la persona que ha comès aquesta salvatjada és un ésser menyspreable que no mereix ser alumne d'aquesta escola. Acabo de parlar amb el director, el senyor Barrows, i m'ha assegurat que prendrà mesures severes. Ara, doncs, només ens queda saber qui ha tingut la «brillant idea» d'embrutar la pissarra de la classe amb aquesta calúmnia.

Silenci absolut.

El Dan va sentir unes rialletes mig ofegades que venien del fons de l'aula. El Frank Morello continuava buscant petroli dins dels orificis del nas i, de tant en tant, es rascava l'orella. Què passaria si descobrien que havia estat el Frank el que havia fet la malifeta? El més probable és que l'expulssessin almenys una setmana de l'escola. I què faria el Frank durant aquella setmana? Res de bo. Vagaria pels carrers de New Bradford, enredant tant com podria. Tard o d'hora pisparia un parell d'esprais del supermercat Súper-Estalvi i empastifaria les parets de la vora de l'Escola Secundària de New Bradford amb pintades que dirien coses com ara: «La senyoreta Higgins era una vaca, però ara s'ha convertit en un hipopòtam gegant». Potser fins i tot acabaria tenint problemes amb la policia. I el pobre senyor Morello hauria d'anar a buscar-lo a la comissaria i hauria de pagar una multa per les estupideses del seu fill. El Dan Saroga sabia que la família Morello no era gent rica. El pare treballava en una fàbrica d'aspiradores i era un bon home. En realitat, el Frank Morello tampoc no era un mal xaval, però no suportava anar a l'escola. Deia que tenia al·lèrgia als professors.

—Fins que no surti el culpable, ens estarem aquí, sense fer res —va anunciar la senyoreta Higgins—. Jo no tinc cap pressa. Encara que ens haguem de quedar fins a la mitjanit, a mi tant me fa.

Es van sentir uns murmuris de protesta, però ningú no es va atrevir a parlar.

I, de cop, el Dan va empassar-se la saliva i va alçar la mà.

—Què vols, Dan? —va preguntar-li la senyoreta Higgins.

—Volia confessar que he estat jo el que ha fet la pintada.

Immediatament tots els ulls de la classe es van fixar en ell. Els companys es removien a les cadires i es donaven cops de colze. El xiuxiueig va augmentar. Ràpidament, el Dan va llançar una mirada cap al Frank Morello i va adonar-se que somreia amb sorpresa.

Per un instant, la senyoreta Higgins tampoc no va ser capaç de reaccionar. Ella sabia que el Dan Saroga era un bon estudiant i aquella confessió l'havia deixada completament trasbalsada. Era possible que un dels millors alumnes de la classe es burlés públicament d'ella?

—Com a mínim has tingut l'honestedat de reconèixer la teva dolenteria —va dir la professora—. I ara digue'ns per quin motiu ho has fet?

—No ho sé, senyoreta Higgins. Potser vaig tenir una pertorbació mental passatgera —va dir el Dan, perquè sabia que això era el que argumentaven de vegades els acusats a les pel·lícules de judicis.

—Sigui el que sigui, no hi ha res que justifiqui el teu comportament inacceptable. Només voldria saber... on és l'esprai que vas fer servir. M'agradaria tenir-ne més proves.

El Dan Saroga es va mirar la professora i va dubtar un moment. Amb allò, no hi havia comptat. Havia de respondre de pressa. Es va passar una mà pels cabells pèl-rojos i va dir, amb una veu a penes audible:

—El vaig llançar al llac, ahir, a les onze de la nit.

—D'acord. Ara que ja sabem qui ho ha fet, els altres ja podeu sortir al pati. Tu, Dan, et quedaràs amb mi. Primer enraonarem tu i jo, i després anirem a veure el director Barrows.

Els companys del Dan Saroga es van afanyar a sortir de la classe. Alguns reien divertits pel que havia passat. L'Alberta Brown, que era amiga del Dan, se'l va mirar i va arronsar-se d'espatlles. Semblava que digués: «Estàs segur que dius la veritat?». El Dan, però, no va respondre i va abaixar la vista. Quan el Frank Morello va passar pel seu costat, li va dir, en veu baixa:

—No sé de què vas, tio, però t'ho agraeixo. Te'n dec una.

Després va tancar el puny dret i el va fer xocar amistosament contra el puny del Dan.